

Jan Eriks første italienske reise

Mange store menn har gjort en italiensk reise, på høy tid at også jeg gjennomførte dette – derfor takket jeg ja til å delta på ”Berlin 5 Open Access”-konferanse i Padova i Nord-Italia. Italia i september hørtes absolutt fristende ut, ikke minst for en som lenge har hatt en ufullfylt drøm om å komme til Italia.

Påmelding til konferansen gikk greit, men så var det hotellrom. E-poster ble sendt ut, samtidig var det på hjemlig hold tatt en beslutning om å tilbringe siste del av oktober i Roma og e-poster ble sendt ut til overnattingsetablissemeter også i den evige stad. Fellesnevneren for alle disse e-poster og kontaktforsøk via nettsider var og er at de fortsatt, etter flere måneder, står ubesvart. E-post er kanskje ikke noe for sterkt verbale og kroppsspråklige italienere? Til slutt lykkedes jeg i å få en hotellreservasjon via en nettside, men da jeg senere sendte e-post og ba hotellet bekrefte at de hadde en reservasjon på meg, hørte jeg intet. Noe betuttet men med håp om at problemer lar seg løse, tok jeg likevel fatt på turen – det måtte da finnes flere hoteller i byen, om alt skulle skjære seg. (I Roma viste det seg at stedet som hadde en nettløsning for kontakt – som ikke resulterte i svar – kunne forledes til å svare på e-poster.)

Første skjær i sjøen dukket opp dagen før avreise. Hotellet var valgt ut fra en kombinasjon av prisklasse (viktig når man også skal betale privat for ekstra døgn) og gangavstand til konferansestedet. Dagen før avreise oppdager jeg så at man – uten å la slik unyttig informasjon tilflyte deltakerne – har flyttet konferansen, selvsagt i retning vekk fra hotellet. Der røyk planen om litt sårt tiltrengt mosjon på morgenkvisten.

Så kom da avreisedagen. Flyet skulle gå i 10-tiden, så planen var å være på flyplassen ved 9-tiden. Koordinering med andre transportaktiviteter i familien gjorde at det til slutt ble halvnitiden som ble ankomsttid flyplass. Men var det noen god grunn til å våkne i 4-tiden, og ikke få til å sove mer? – Nei, men slik ble det. Flyturen til Oslo var (u)sedvanlig kjedelig og lite bemerkelsesverdig, Gardermoen likeså. Litt nerver da det på skjermen dukket opp nye tidspunkter for avgang, det var tross alt bare en time klaring mellom ankomst og avreise München (Munich/Monaco) slik at forsinkelser fort kunne føre til et nytt kapittel i boken om mine uplanlagte overnattinger i forbindelse med reiser på UBs regning. Vel fremme i München en halv time etter skjema kunne jeg, etter hesblesende å ha funnet frem til rett utgang, konstatere at også flyet fra München var en halv time forsinket. Til å begynne med. For da en halv time var gått, fikk vi beskjed om at flyet hadde vært forsinket på grunn av sent innkommende fly, men nå var det ytterligere forsinket på grunn av teknisk feil. Etter en time kunne vi lykkelig gå ut i en ventende buss og bli kjørt ut til flyet – men der stod en teknisk antrukket mann og viftet med armene – den tekniske feilen hadde gjenoppstått. Etter en del parlamentering ble vi kjørt tilbake til terminalen i påvente av at man fant et nytt fly til oss. Vi begynte å forlate bussen og gå inn i terminalen, da en dame dukket opp og viftet oss tilbake til bussen – et nytt fly var funnet. Da vi kom frem, oppdaget vi at det var flyet ved siden av det vi skulle reist med, det stod der også da vi ble kjørt ut første gang.

Venezia Marco Polo ble nådd halvannen time etter ruta, og det var blitt mørkt. Etter en del leting, prøving og feiling fant jeg frem til luken hvor man kunne kjøpe bussbillett for egen person og bagasje – egen billett for store koffertter, takk – og ble informert om at bussen akkurat var gått, og at det var en time til neste buss ...

Litt over halv elleve ankom jeg busstasjonen i Padova. Den var mørk og trist, alt var stengt. På drosjeholdeplassen stod det ingen drosjer, og venting der resulterte ikke i at det kom noen

drosjer. (Senere oppdaget jeg at det i praksis aldri står drosjer på drosjeholdeplassene, man må ringe etter dem.) Til alt hell hadde jeg skrevet ut et kart fra Google som viste hvor hotellet og konferansestedet var, og etter noe leting klarte jeg også å lokalisere busstasjonen. Så var det å begynne å gå. Den opplagte, korteste ruten viste seg å følge en totalt mørklagt vei uten fortau gjennom et industriområde, så forsiktighetshensyn tilsa at man burde gjøre som bøygen, gå utenom. Den eneste farbare omveien viste seg å gå gjennom et område preget av privat næringsdrift, jeg fikk flere overnattingstilbud fra lettklede damer som stod oppstilt langs fortauet. Da jeg ikke syntes jeg kunne svikte hotellet valgte jeg fortrøstningsfullt å vandre videre langs den smale vei ... Vel fremme ved hotellet nærmere midnatt viste det seg heldigvis at min bestilling var notert, og jeg stupte til køys og sov til lenge etter at frokostserveringen var unnagjort neste dag.

Konferansen var, slik konferanser er, en blanding av godt, middels og ting man gjerne kunne unnvært. Noe var strålende, men noe fikk jeg rett og slett ikke med meg. Blant de siste var et innlegg av en sydeuropeer. Stort manus men uten noen PowerPoint å feste blikket på og lese hovedpunkter fra, fremført i maskingeværtempo (nødvendig når det er mange sider) med sydeuropeisk uttale og intonasjon i en konferansesal hvor akustikken definitivt ikke var til hjelp. Salen var for øvrig praktfull!

Konferansen holdt (etter hvert) til i Palazzo del Bò, som er en av de eldste bygningene til Universitetet i Padova. Se http://en.wikipedia.org/wiki/University_of_Padua UiP ble grunnlagt 1222 og er Italias nest eldste og verdens tredje eldste (ifølge seg selv, det 6. eldste ifølge Wikipedia), og jeg forstår det slik at palasset har røtter tilbake til den tiden, selv om det er foretatt endringer og til- og påbygninger, de seneste i 1930- og 1940-årene. Litt bilder finnes her: <http://www.epadova.com/monumenti/palazzo-del-bo.htm> (selv klarte jeg selvsagt å glemme å ta med fotoapparat!). (Legg merke til at all informasjon er på italiensk og kun det. På en del italienske nettsider jeg har besøkt i anledning reisen(e) er det en knapp med "english" eller Union Jack/The Star-spangled Banner – trykker man der, vil man oftest fortsatt få all informasjon på italiensk.) Vi holdt til i Aula Magna (midterste bilde) med veggene fulle av praktfulle våpenskjold, og i Archivio Antico med veggene fylt av arkivesker med påskrevne 1800-talls årsangivelser. På veien inn til Aula Magna passerte vi Galileo Galileis kateter, og veggene var fulle av malerier og våpen med kjente navn.

Det var en del servering underveis, uvant var det med tilbud om vin til lunsj. Av mindre nyttig kunnskap jeg ervervet var, iflg. en representant for Kungliga Biblioteket, at stående måltid skal det etter svensk skikk ikke gjøres fradrag for i diettutbetalingene. Kanskje en skikk også vi burde innføre? Det er også slik at kaffe er et helt annet kapittel i Italia enn i de nordiske land. Mitt første forsøk på å bestille kaffe på italiensk spisested resulterte i at jeg fikk noe som minnet om et tommelfingerbøl, med noe svart gjørme helt nederst. Jeg lærte etter hvert at det jeg skulle bestille var caffè Americano, som gir større mengder og dessuten varmt vann som den kan tynnes ut med. Ved lunsjen var det ikke traktet store kanner man kunne forsyne seg av – nei, her måtte man pent bestille kaffe hos en hvitkledd mann som høytidelig laget hver enkelt kopp med en maskin. Ikke rart lunsjen varte halvannen time ...

Så var det konferansemiddag. Vi ble busset ut til et vakkert sted som het Villa Foscari Rossi <http://www.villafoscarini.it/#> Sjampanjekantina blir liksom litt stussli' i sammenligning. Først mingling med små forretter under søylegangen, deretter pen middag innendørs. God mat, men ting tar tid. Med typisk italiensk forhold til tidsbegrepet kom desserten ca en time etter at bussen skulle kjørt tilbake til Padova ... Under middagen ble jeg sittende ved siden av Dr. Alexis-Michel ("call me Mike") Mugabushaka fra European Science Foundation, han fikk en

innføring i Tromsø og UiT – noe senere kom sjefen for ESF, det viste seg at han allerede var godt kjent med Tromsøs eksistens.

Etter konferansen var jeg turist i to dager, herunder en dagstur til Venezia. Venezia var selvsagt interessant, men der gikk, stod og satt man som sild i tønne og etter tre timer hadde jeg fått nok og returnerte; Padova var et mye bedre sted å være. En fordel med turen til Venezia var at jeg ble stående og trykke i midtgangen i bussen en tre kvarters tid med David Prosser fra SPARC Europe, han er en av frontfigurene innen OA i Europa og går igjen på alle konferanser. Så nå er også han godt orientert om Munin, UiT og Tromsø.

Padova sentrum er en middelalderby, med et gatenett uten rette streker og uten 90-graders kryss – gatene svinger frem og tilbake, er trange og med overbygde fortau. Masse små butikker og serveringssteder, så er det noen store plasser med markeder de fleste dager. Typisk sånn man forestiller seg en sydeuropeisk by. Byen har 210 000 innbyggere, universitetet har 65 000 studenter slik at universitetet totalt dominerer byen. Det er lite ”turistaktig” over byen - jeg så for eksempel ikke en eneste suvenir der - slik at stedet oppleves som ganske autentisk i motsetning til Venezia.

Nå er jeg vel tilbake, men om noen få uker går turen atter til Italia – Padova ga mersmak og anbefales!